

Så er der de eksempler, der somme tider kommer frem: de mere velstående, altså akademikerne. Af dem er der 3 pct., der er gået på efterløn.

Men vi skal lige være opmærksomme på, at det altså er nogle gange, vi her i Folketingssalen diskuterer vores stakkels skolebørns hverdag og de lærere, de bliver pånødet. Og det er jo ikke alle lærere, som man synes er lige inspirerende, fra de bliver ansat som nyuddannede, til de går på pension som 65-årige. Nogle mener vi faktisk måske er om ikke fysisk, så mentalt slidt op tidligere, og er det så så galt, at vi kan tilbyde dem en efterlønsordning?

For man skal være opmærksom på, at efterlønsordningen faktisk ikke er så økonomisk favorabel, at det er noget, folk vælger af lyst, hvis de har en rimelig god indtægt. Så er det faktisk, fordi man ikke selv føler, man har så mange andre valgmuligheder. Men det er dog trods alt bedre at have det som en ret, så man kan have et værdigt liv, frem for at man skal starte med at stå med hatten i hånden.

Så er spørgsmålet: Hvorfor kommer de konkrete forslag, som vi behandler, egentlig frem?

Kl. 12.30

Jeg skal også selv i den her sammenhæng springe lidt let hen over det ene af vores forslag. Jeg har fornemmet, at ud over De Radikale, som har været lidt åbne over for det, så er det ikke forslaget om udvidet mulighed for supplerende dagpenge, der har den letteste gang på jorden. Vi har jo rejst det som en mulighed for at være med til at sparke en debat om seniorordninger i gang. Nuvel, det er ikke det, der har vundet størst gehør, men derimod de to andre forslag, som er fremsat fælles af Dansk Folkeparti, Socialdemokratiet og SF, altså spørgsmålet om muligheden for at tjene 30.000 kr. uden modregning og så fjernelse af de diskriminerende regler.

Hvorfor kommer de to forslag frem? Ja, der er den, kan man sige, umiddelbart logiske grund, at SF fremsatte forslagene i valgkampen i 2001, hvor daværende statsminister, Poul Nyrup Rasmussen, og daværende oppositionsleder – jeg havde nær sagt, gid vi havde den tid igen – hr. Anders Fogh Rasmussen, gav tilsagn om i valgkampen, at de gerne ville se på spørgsmålet om muligheden for at tjene et beløb uden modregning, og at de gerne ville se på at få rettet op på de diskriminerende regler. Så er der altså gået godt 3 år i en valgperiode, hvor intet er sket. Så rejste SF og Socialdemokraterne spørgsmålet en gang til i den netop overståede valgkamp, og

derfor har vi debatten i dag. Det er den ene grund.

Men der er faktisk også en anden grund til det, og den er, at når spørgsmålet om de 30.000 kr. er kommet op, så er det, fordi de ændringer, de forringelser, der blev lavet i efterlønsordningen i 1998 af den daværende regering og Venstre og Konservative, indebar nogle urimeligheder for de lavest lønede, som går på efterløn.

Bare tag et eksempel: I den hedengangne SiD's a-kasse, den nuværende 3F's, var det under den gamle ordning, hvor der var en 200-timers-mulighed, 20 pct. af de af a-kassens medlemmer, der var gået på efterløn, der benyttede sig af den mulighed. Da man fjernede den og sagde, at nu modregner man time for time, så kom man ned på, at kun 5 pct. benytter sig af muligheden for at tage timer. Hvorfor? Jo, fordi der bliver modregnet time for time. Det vil sige, at incitamentet for lavtlønnede til at gøre en ekstra indsats og udnytte de ressourcer, man har – man har ikke ressourcer til at arbejde 37 timer, men man vil måske gerne tage nogle færre timer – er fuldstændig fjernet.

Til gengæld lavede man med ændringerne i 1998 den mulighed, at højtlønnede – akademikerne, konsulenten, som kan gå ud at tjene 300-500 kr. i timen – får modregnet time for time. Jamen var det det, efterlønsordningen oprindeligt var tiltænkt? Var det, at vellønnede skulle kunne gå ud at tjene gode timelønninger og så få modregnet en lille efterlønstime? Det har aldrig været tanken. Derfor er der en åbenlys urimelighed, som gør, at man er nødt til at rette op på det. 30.000-kroners-forslaget er et element eller en mulighed, som jeg mener man skal tage med ind.

Jeg skal afslutningsvis, når vi nu er færdige med den politiske retorik og færdige med at dele holdningerne op, også komme med et muligt forslag, som jeg vil anbefale man får analyseret for at komme ud over de urimeligheder, der er. Det er det ene argument.

Det andet spørgsmål er omkring diskriminationen: Det er sådan – og det forstod jeg på ministeren slet ikke er noget, der indgår i ministerens overvejelse – at der faktisk er mennesker også omkring 60 år, som gerne vil arbejde, og som gerne vil blive ved at arbejde, til de er 65 år, og måske også endda længere tid. Det er da udtryk for noget, man burde være stolt og glad over som minister, frem for at sige: Det er udelukkende bare for at have lov at gå på dagpenge i længere tid.